

Svátek Křtu Páně B

*Hle, můj Služebník, můj vyvolený.
Vložil jsem na něj svého ducha. (Iz 42,1)*

První čtení

Izaiáš 42,1-4.6-7

Toto praví Hospodin: Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnajícím knot neuhasí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábne, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Ostrovy čekají na jeho nauku. Já, Hospodin, jsem tě povolal ve spravedlnosti, vzal jsem tě za ruku, utvořil jsem tě a ustanovil tě (prostředníkem) smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznice ty, kdo bydlí ve tmách.

Druhé čtení

Skutky apoštolů 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: "Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel."

Jan kázal: "Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým." V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana v Jordáně pokřtít. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: "Ty Jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!"

K zamyšlení

Svátek, který dnes slavíme, je zevnitř i zvenčí začátkem něčeho nového. Na konci vánoční doby, kdy jsme oslavovali dítě, kterým se s námi chudými i bohatými, malými i velkými, pastýři i králi chtěl sám Bůh svým zvláštním způsobem setkat, oslavujeme křest Ježíše. Toho Ježíše, na kterém se naplnilo prorocké slovo z druhé knihy proroka Izaiáše. Když posloucháme, jak Bůh pověřil svého služebníka přinést spásu od Izraele každému člověku bez jakéhokoliv násilí a lidské moci, pak nám bude zřejmé, že tento služebník může být jen spasitelem, který převyšuje jakoukoliv velkou postavu Starého Zákona. Dnes slavíme, že tato toužebná prorokova slova na sebe vzala v Ježíši podobu těla. Ještě více: sluha není již více sluhou, ale též synem. Zůstává "sluhou", jelikož je připraven plnit Boží záměry, ale je zároveň i "synem" s jedinečným vztahem k Bohu. Přísliby a posláním se protínají v důležité události křtu. Křest se dotýká nejhlubšího základu naší existence. Je to pozvání "radikálně", tedy od základů změnit svůj život nebo si ho nechat změnit. Nechat se pokřtít znamená uznat dimenze života, které přesahují pouze to lidské. Znamená to, že člověk si nemůže sám určit smysl a cíl svého života. Znamená to věřit a důvěřovat, že každé povolání, které pro každého jednotlivce zvolil Bůh, mu cestu životem nezúží, ale naopak rozšíří. Tato cesta je zároveň plná neustálé Boží přítomnosti a láskyplné starostlivosti. A tak, jako stojí křest na počátku veřejného působení Ježíšova, tak stojí při křtu každého člověka důležitá dimenze: zničení vlastní omezenosti a otevření se druhým. Je proto pochopitelné, že tento svátek stojí na přelomu doby vánoční a "normální" doby každodenního všedního života. Když se zamyslíme nad událostmi minulých týdnů a našeho kam a odkud, můžeme takto posílnění vstoupit do každodenního života a svým povoláním můžeme těm, kteří jsou ukřivdění a těm, kteří selhali, přinést úplně novou Boží skutečnost. Skutečnost, která se nerozplyne a nerozbije, ale která pozvedá a osvobozuje.

Svátek Křtu Páně B

*Hle, můj Služebník, můj vyvolený.
Vložil jsem na něj svého ducha. (Iz 42,1)*

První čtení

Izaiáš 55,1-11

Toto praví Hospodin: "Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojdte k vodě; i když jste bez stříbra, pojdte, zásobte se a jezte, pojdte a kupujte bez stříbra a zdarma víno a mléko! Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojdte ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Uzavřu s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech (daných) Davidovi. Hle, národům jsem ho ustanovil zákonodárcem, knížetem a vládcem kmenů. Přivoláš národ, který neznáš, a národy, které tě neznaly, přiběhnou k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, kvůli Svatému Izraele, který tě oslavil. Hleďte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať (změní) své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu, a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť nejsou mé myšlenky myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému – praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení Vašeho. Jako dešť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal."

Druhé čtení

1 Jan 5,1-9

Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda. Jsou tři svědkové: Duch, voda a krev, a ti tři jsou zajedno. Když přijímáme svědectví lidské, tím větší (platnost) má svědectví Boží. To je totiž svědectví Boží, které Bůh vydal o svém Synu.

Jan kázal: "Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým." V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana v Jordáně pokřtít. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: "Ty Jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!"

K zamyšlení

Svátek, který dnes slavíme, je zevnitř i zvenčí začátkem něčeho nového. Na konci vánoční doby, kdy jsme oslavovali dítě, kterým se s námi chudými i bohatými, malými i velkými, pastýři i králi chtěl sám Bůh svým zvláštním způsobem setkat, oslavujeme křest Ježíše. Toho Ježíše, na kterém se naplnilo prorocké slovo z druhé knihy proroka Izaiáše. Když posloucháme, jak Bůh pověřil svého služebníka přinést spásu od Izraele každému člověku bez jakéhokoliv násilí a lidské moci, pak nám bude zřejmé, že tento služebník může být jen spasitelem, který převyšuje jakoukoliv velkou postavu Starého Zákona. Dnes slavíme, že tato toužebná prorokova slova na sebe vzala v Ježíši podobu těla. Ještě více: sluha není již více sluhou, ale též synem. Zůstává "sluhou", jelikož je připraven plnit Boží záměry, ale je zároveň i "synem" s jedinečným vztahem k Bohu. Přísliby a poslání se protínají v důležité události křtu. Křest se dotýká nejhlubšího základu naší existence. Je to pozvání "radikálně", tedy od základů změnit svůj život nebo si ho nechat změnit. Nechat se pokřtít znamená uznat dimenze života, které přesahují pouze to lidské. Znamená to, že člověk si nemůže sám určit smysl a cíl svého života. Znamená to věřit a důvěřovat, že každé povolání, které pro každého jednotlivce zvolil Bůh, mu cestu životem nezúží, ale naopak rozšíří. Tato cesta je zároveň plná neustálé Boží přítomnosti a láskyplné starostlivosti. A tak, jako stojí křest na počátku veřejného působení Ježíšova, tak stojí při křtu každého člověka důležitá dimenze: zničení vlastní omezenosti a otevření se druhým. Je proto pochopitelné, že tento svátek stojí na přelomu doby vánoční a "normální" doby každodenního všedního života. Když se zamyslíme nad událostmi minulých týdnů a našeho kam a odkud, můžeme takto posílnění vstoupit do každodenního života a svým povoláním můžeme těm, kteří jsou ukřivdění a těm, kteří selhali, přinést úplně novou Boží skutečnost. Skutečnost, která se nerozplyne a nerozbije, ale která pozvedá a osvobozuje.